

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **S. K. Y., a. s.**, IČ: 60752475
sídlem 131, Příkop 834/8, 602 00 Brno
zastoupen: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní
Chabry, ID datové schránky: 8y9k2y7

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové 500 02, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. prosince 2017, č. j. KUKHK-38168/DS/2017/ER

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení §125f a § 10 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a kterým mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, námitky shrnul do šesti bodů, pojmenovaných: I. Nedostatek důvodů a skutkových zjištění, II. Měření rychlosti, III. Vady výroku, IIII. Protiústavnosti, V. Diskriminace, VI. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
4. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí orgánu 1. stupně a rovněž i napadená rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalobce napadá, že nebylo dostatečně odůvodněno, že správní delikt byl zjištěn tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Žalobkyně napadá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále žalobkyně uvádí, že žalovaný vycházel také z podkladů, které nebyly obsahem spisu a nebyly provedeny jako důkaz.
6. Žalobce poukazuje na to, že správní orgán neprokázal a neřešil ani to, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami, tj. značkou měření rychlosti č. IP 31a a č. IP 31b. a namítá další vady řízení.
7. Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.
8. Žalovaný se plně odkazuje na své rozhodnutí sp. zn. KUKHK-38168/DS/2017/Er, ze dne 14. 12. 2017, kde se věcí podrobně zabýval.
9. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 02. 12. 2016 ve 21:06 hod. na pozemní komunikaci v obci, silnice 1/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, řidič při řízení uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
10. Jednáním, kterého se tak dopustil, porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu – „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

11. Žalobci byl za výše uvedené jednání podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, v souladu s ustanovením § 93, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložen správní trest pokuty ve výši 1.500,- Kč, splatný do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a podle § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč, splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
12. K námitce týkající se tvrzení, že nebylo dostatečně odůvodněno, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy žalovaný uvádí, že z podkladů založených ve spisovém materiálu je zřejmé, že se jedná o automatizovaný prostředek viz oznámení o přestupku na listu č. 1, ověřovací list č. 8012-OL-70076-16 na listu č. 23, veřejnoprávní smlouva č. KTÚ/VERJ-2013/590 na listu č. 24 a listiny související na listu č. 25a 26, vyjádření PČR k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel na listu č. 27, seznam míst a princip činnosti systému MUR – 07 na listu č. 28.
13. K námitce týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou žalovaný uvádí, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá. Uváděná dopravní značka (č. IP 31a, č. IP 31b) označuje začátek a konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií. Povinnost takto označit úsek vyplývala z ust. § 79a odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za platnosti této úpravy mohla městská policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek a konec byl označen shora uvedenými přenosnými dopravními značkami. Zákonem č. 297/2011 Sb., bylo toto ustanovení novelizováno a odstavec 2 vypuštěn. Současné znění § 79a Měření rychlosti vozidel - *Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.* Současná právní úprava již neobsahuje povinnost označit začátek a konec měření rychlosti přenosnými značkami.
14. V oznámení přestupku v dopravě ze dne 30. 01. 2017, č. j. MUDK-MP/8895-2017/cm 43019-2016/cm je uvedeno, že dne 02.12.2016 21:06:46 bylo automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0007, používaný při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, zjištěno, že v obci, silnice I/37 směr Trutnov, blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla, registrační značky překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Rychlost naměřená – 64 km/h, rychlost – odchylka radaru 61 km/h a rychlost povolená 50 km/h. Kvalifikace přestupku: Přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona.
15. Správní orgán ve smyslu ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Oznámení o přestupku tak správní orgán I. stupně ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, usnesením odložil s odůvodněním, že nezjistil do šedesáti dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

16. Správní orgán doložil do spisového materiálu kartu vozidla /RZ platná v době spáchání přestupku/, Ověřovací list č. 8012-OL-70076-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 13. března 2017, Veřejnoprávní smlouvu mezi městem a návrh úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, místa úsekového měření, mapku se zakreslením úseku měření rychlosti včetně a umístění kamer.
17. Správní orgán písemností ze dne 28. 08. 2017 vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení o přestupku, o provedení důkazů mimo ústní jednání a to v termínu 18. 09. 2017 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, nejpozději do 25. 09. 2017, doručeno dne 28. 08. 2017. Ve stanovený termín proběhlo dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, správní orgán provedl dokazování, které náležitě popsal. Dne 26. 09. 2017 bylo sepsáno správním orgánem vyjádření se k podkladům rozhodnutí, založeno ve spise /list. č. 33/, téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, doručeno dne 02. 10. 2017 a dne 12. 10. 2017 bylo doručeno odvolání.
18. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k uhrazení částky po zjištění či oznámení přestupku, jako provozovatele vozidla, dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, byla tedy naplněna podmínka daná zákonem o provozu na pozemních komunikacích pro zahájení řízení o přestupku. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná přestupek s provozovatelem vozidla. Tato podmínka byla tedy splněna a správnímu orgánu po tom, co věc přestupku odložil dle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nic nebránilo, aby zahájil řízení o přestupku s provozovatelem vozidla.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
20. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
21. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění správních orgánů: „...*přestože je třeba*

z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

22. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, na osobu žalobce, který dne 02. 12. 2016 ve 21:06 hod. na pozemní komunikaci v obci v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a-„Obec“ a IZ 4b-„Konec obce“, řidič při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, při řízení motorového vozidla tovární značky AUDI, registrační značky v rozporu s § 10 odst. 3 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
23. Žalobci byl uložen správní trest pokuty ve výši 1. 500,- Kč a náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.
24. Krajský úřad Královehradeckého kraje jako odvolací orgán, po přezkoumání celého spisového materiálu a na základě podaného odvolání, rozhodl podle § 90 odst. 5 správního řádu.
25. Ve správním spise je založen úřední záznam Policie ČR ze dne 30. 1. 2017, popisující přesný čas a místo kontroly žalobce, který shora uvedeným vozidlem projel kolem automatizovaného technického prostředku typu SYDO Traffic Velocity GEMVEL 0007, délka měřeného úseku, maximální povolená rychlost a průměrná rychlost vozidla.
26. Podle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Odvolání bylo doručeno na podatelnu úřadu dne 12. 10. 2017, nadřízenému správnímu orgánu byl spisový materiál včetně stanoviska doručen dne 31. 10. 2017.
27. Odvolací správní orgán nejprve přezkoumal formální náležitosti odvolání a shledal, že odvolání je podáno včas, neboť bylo podáno ve lhůtě 15 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 83 odst. 1 správního řádu).

28. Napadené rozhodnutí bylo oznámeno (doručeno) odvolateli dne 02. 10. 2017, odvolání bylo doručeno zástupcem dne 12. 10. 2017, tedy v zákonné lhůtě.
29. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 03. 02. 2017 zaslal odvolateli výzvu dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, k zaplacení určené částky ve výši 800,-Kč, splatné do 15 dnů ode dne doručení, včetně řádného poučení, doručeno dne 04. 02. 2017. Na výzvu odvolatel nereagoval, správní orgán písemností ze dne 10. 03. 2017 zaslal odvolateli výzvu ke sdělení skutečnosti, doručeno dne 10. 03. 2017. Na výzvu bylo reagováno sdělením, že v uvedenou dobu měl vozidlo v užívání a přestupek spáchal pan I. H., nar. ..., bytem K. 76/14, ... T., N. Z., S., doručovací adresa: D. N. 18/48, O., PSČ ...
30. Správní orgán písemností ze dne 20. 03. 2017 zaslal údajnému řidiči výzvu k podání vysvětlení, doručováno na doručovací adresu, zásilka vrácena zpět s uvedením důvodu „nemá schránku. Rovněž bylo doručováno na Slovensko, zásilka vrácena zpět s uvedením důvodu „Inconnu“ v překladu „Neznámý“.
31. Správní orgán požádal o prověrku pobytu I. H., Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Územní odbor Olomouc. Na žádost bylo sděleno, že uvedená osoba neprochází evidencemi Policie ČR. Na uvedené adrese bylo zjištěno, že osoba má v domě schránku, ale poštu viditelně nepřebírá. Dle správce budovy je schránka namontována asi dva měsíce a nikoho uvedeného jména nezná. K seznámení zaslala PČR podobné žádosti od MěÚ Šlapanice, MěÚ Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, MěÚ Šternberk a MěÚ Kolín.
32. Dne 03. 08. 2017 byl sepsán úřední osobou úřední záznam, ve kterém je uvedeno, že dne 03. 08. 2017 ve 12:41 hod kontaktoval telefonicky správní orgán Ing. M. H., s tím, že mu byla vložena do schránky výzva na jméno I. H. V domě byla dříve umístěna schránka se jménem I. H., schránka nebyla vybírána. Po dohodě s PČR byla tato schránka odstraněna. Dále uvedl, že pana I. H. nezná, nikdy v domě nebydlel a celá záležitost je pro něj nepříjemná.
33. K takto naznačenému skutkovému stavu krajský soud uvádí:
 34. Správní orgán ve smyslu ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
Oznámení o přestupku tak správní orgán I. stupně ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, usnesením odložil s odůvodněním, že nezjistil do šedesáti dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
 35. Pokud není jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o přestupku s provozovatelem vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů. Vždy je nutné postupovat s ohledem na okolnosti daného případu a vyhodnotit, zda je možné spravedlivě požadovat, aby správní orgány činily další úkony ke zjištění osoby pachatele přestupku. Na správní orgány nelze klást nadstandardní a nepřiměřeně zatěžující požadavky na zjišťování osoby řidiče. Úkolem správních orgánů je pouze prověřit sdělené informace. Pokud by např.

správní orgány musely zjišťovat adresu údajného přestupce prostřednictvím ústředních správních orgánů, mohlo by v řadě případů dojít k zániku odpovědnosti za přestupek, a v důsledku toho by nebylo možné vůbec zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla (srov. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Provozovatel vozidla tedy plně odpovídá za aktuálnost údajů o totožnosti řidiče vozidla, které správnímu orgánu sdělil. Požadavek, aby správní orgány činily rozsáhlé kroky k nalezení přestupce, by směřoval proti smyslu úpravy přestupku provozovatele vozidla; pokud však správní orgány budou mít (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo z jiných indicií) reálnou možnost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.

36. V daném případě odvolatel na výzvu k podání vysvětlení reagoval sdělením, ve kterém uvedl řidiče vozidla, ovšem uvedený řidič byl pro správní orgán osobou nekontaktní. Správní orgán zaslal výzvu k podání vysvětlení jak na adresu pro doručování, tak i na adresu trvalého pobytu, ovšem bezúspěšně.
37. K prokázání skutečnosti, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (řidiče), se již několikrát vyjádřil i Nejvyšší správní soud. Z toho důvodu je nutné postupovat v intencích daného právního názoru: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt,“* (viz rozsudek NSS č. j.: 8 As 110/2015- 46).
38. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

I. Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

39. Ze správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně obdržel dne 30. 01. 2017 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem pod Čj.: MUDK-MP/8895-2017/cm oznámení přestupku, v němž je popsán skutkový děj ve shodě s popisem obsaženým ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně uvedení směru jízdy vozidla. Popis obsahuje i konkrétní počet km/h (11), o který žalobce svojí jízdou překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, tedy údaj, o který bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání žalobce doplněno žalobou napadeným rozhodnutím.
40. Pokud se jedná o pojem *„automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“*, tento zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
41. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim*

zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

42. Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
43. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

II. Měření rychlosti

44. Krajský soud konstatuje, že podle ustanovení [§ 79a zákona](#) o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. [133/2011 Sb.](#) byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
45. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
46. K tvrzení žalobce, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že byla na daném místě umístěna značka informující o probíhající měření, krajský soud konstatuje, že takové tvrzení rozhodnutí správního orgánu neobsahuje.

III. Vady výroku

47. Žalobce v tomto bodu namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.
48. Dle názoru žalobce měl výrok obsahovat zákonná kritéria pro udělení pokuty obsažená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.
49. Dle žalobce nelze poznat, zda mělo porušení pravidel za následek nehodu či nikoliv, právě absence nehody je znakem skutkové podstaty § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
50. Krajský soud nemohl těmito námitkám přisvědčit a označit je za vady výroku. Z rozhodnutí o přestupku je totiž zřejmé, že správní orgán dostal požadavků správního

řádu, když ve výroku tohoto rozhodnutí odkázal na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu, tedy na ustanovení § 125f odst. 1, § 10 odst. 3, § 125c odst. 5 písm. c) a následně i § 46 a § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky.

IV. Protiústavnost

51. Krajský soud k žalobní námitce, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy, konstatuje, že na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něžž *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*, již projednal Ústavní soud. Dospěl k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
52. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (žalobcem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

V. Diskriminace

53. Žalobce ve své žalobě závěrem namítl, že při řešení přestupků dle § 125f zákona o silničním provozu dochází v ČR dlouhodobě a ve velkém rozsahu k nepřípustné diskriminaci, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají. Takovým postupem dochází dle žalobce k nezákonné negativní diskriminaci českých provozovatelů, což považuje žalobce za protiústavní.
54. Krajský soud se domnívá, že není příslušný k řešení této „námitky“ v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, proto se jí nezabýval.

VI. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

55. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
56. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VII. Závěr a náklady řízení

57. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. listopadu 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně